

Az Angol tündérmese, azaz három hónap Oxfordban

2010-ben azon szerencsés diáknak tarthattam magam, akinek megnyílt a világ, és lehetőséget kapott arra, hogy három hónapot az Egyesült Királyság, egyetemeiről híres városában töltsön. Január 23.-án reményekkel teli szívvel indultam neki az útnak. Hosszas autóút után, Ferihegy, könnyes búcsú és hosszas integetés a vámnál, majd irány a repülő, és két óra múlva már az angol feliratokkal teli Heathrow reptéren találtam magam. Az akadályverseny megkezdődött...első feladat keressük meg az Oxfordba tartó buszt, élénkítsük fel angol nyelvtudásunkat, és kérjük a „közönség” segítségét némi útbaigazításért. Természetesen nem is volt olyan nehéz, mint azt gondoltam. Innen már csak koncentrálni kellett, hogy ne aludjak el a buszon, és a megfelelő helyen szálljak le.

Új város, új környezet, új élet. Hát elkezdődött. Amy és Polly a két angol diáklány nagy örömmel és érdeklődéssel fogadtak a buszmegállóban. Elnavigáltak a legközelebbi taxiállomásig, és irány az elkövetkező három hónap remélhetőleg kellemes légkörű otthona. Kis meglepetés ért, amikor az internetes képekhez és leíráshoz képest benyitottam a kollégium apró szobájába, és

megláttam a közös fürdőt, ami nem így szerepelt a tájékoztatóban, de nem volt okom panaszkodni, hisz az itthoni helyzethez képest egy kicsalábon forgó palota lakójává váltam. Nem tartott sokáig, hogy otthonossá tegyem a szobám, és felfedezzem a hatalmas konyha és étkező, valamint az 5 szobás lakás további helységeit. Mentoraim segítségével megtörtént a bevasárlás, rövid helyzetismertetés egy térkép segítségével, aztán már gondolatban készültem is az elkövetkező napokra.

Az első hét várható bonyodalmaival követően- papírok kitöltése, jelentkezések, internet befizetés, diákigazolvány, kórházi kártyák beszerzése, egyenruha próba – előzetes egyeztetést követően megkezdhettem „tanulmányaimat” az egyetem falai között. Heti három nap, előadások, gyakorlati órák. Helen az angol koordinátorom javaslatára kezdtem az egyetemen,

és abban állapotunk meg, hogy az első négy hetem alatt megtekinthetem az ottani oktatási rendszert, megtapasztalhatom az igazi angol nyelv szépségeit. És igen, nem is olyan egyszerű egy középfokú nyelvvizsga birtokában sem, hogy mindent elsőre pontosan megértsek, hisz az, az angol, valahogy nem egészen az, amit a gimnázium és egyetem alatt elsajátítottam. De minden probléma megoldható, csak meg kell találni a módját, és nem szabad félni újra megkérdezni valamit, ha elsőre nem volt teljesen érthető.

Az előadásokról azt mondhatom, hogy magas színvonalúak, a kiadott anyag a lényegét tartalmazza, jól tanulható, az óra alatt folyamatos a kommunikáció a diákok és az oktató között. Minden hét adott téma köré épül, ami nagyban segíti a diákok felkészülését, és hogy óráról órára felkészültek, és tájékozottak legyenek. Tanulmányaik arra összpontosulnak és korlátozódnak, amit majd a gyakorlatban is fel tudnak használni. Élmény volt ott ülni köztük, és részese lenni a tanulási folyamatoknak, megfigyelni az eltéréseket a hazai oktatáshoz képest, és néha, sajnos szomorúan tapasztalni azt, hogy milyen jó lenne, ha ez nálunk is így zajlana.

A leghatásosabb és legmegdöbbentőbb előadás számomra az volt, amikor egy stomás beteg mesélt a betegsége kialakulásáról, életkörülményei megváltozásáról, és tapasztalatairól, majd az azt követő napon a gyakorlati óra keretében megmutatta nekünk, hogyan cserél stoma zsákot, elmagyarázta, mit kell megfigyelni a betegen, milyen zsákot érdemes választani, mi a különbség az egyes zsákok között. Minden diák síri csöndben, érdeklődve figyelte az eseményeket, és szerintem mindannyian elmondhatjuk, hogy életre szóló élményben volt részünk. Az óra végezte előtt mindannyian lehetőséget kaptunk arra, hogy kipróbáljuk, és megtapasztaljuk, milyen érzés is valójában egy stoma zsákkal az oldalunkon közlekedni, mozogni.

Gyorsan eltelt a rendelkezésemre álló négy hét az egyetemen, és eljött a kórházi gyakorlat ideje. Természetesen mindeközben felfedeztem a város szépségeit, a központ nagy múltra visszatekintő, ódon, de lenyűgöző szépségű College-ait. Mintha egy elvarázsolt mesevilágba csöppenne az ember. Minden utcában volt valami, amit meg lehetett csodálni, minden ösvény és kis utca újabb és újabb csodákat tartogatott. A hihetetlen zöld füves nagy parkok, a múzeumok, a templomok és nem utolsósorban az eredeti angol pubok, ahol híres írók, mint például JRR Tolkien is megfordult, töltötték ki szabadnapjaimat.

Aztán márciusban megkezdődött a kórházi gyakorlat. Elámultam a kórházba lépve. Nem hittem, hogy ilyen otthonos, és kellemes is lehet ez a környezet. A Kardiológia osztály dolgozói és mentoraim szeretettel fogadtak, és az első héten, még teljesen kezdőnek éreztem magam, és egy kicsit meg voltam szeppenve, de gyorsan beletanultam a számomra akkor még teljesen ismeretlen gépek használatába, a betegekkel való kommunikációba. A dolgozók segítőkészek voltak, mentoraim teljes mértékben segítettek mindenben, és a lehető legalaposabban magyaráztak, és tanítottak. Hétről hétre újabb dolgokat tanultam. Részt vehettem a gyógyszerelésben, a reggeli protokollban, EKG készítésben, sebkötözésben, osztályátadásban, dokumentációk kitöltésében stb. Az éjszakai műszakot is kipróbálhattam, és bármi kérdésem volt nyugodtan fordulhattam az osztály bármely ápolójához.

Meglepve tapasztaltam, hogy milyen sokoldalúan kiszolgálják a betegek

Igényeit, mint gyógyítás terén, mint a kényelmi szempontokat tekintve. Ha a beteg teát szeretett volna inni, természetes volt, hogy az ápoló egy teáscsészével, és a frissen elkészített teával tér vissza, mosollyal az arcán. Az egyágyas szobákban a betegek bármikor fogadhattak látogatókat. Az étkezés többféle menü szerint a beteg választása alapján lett összeállítva.

Mindezek mellett a hazai viszonyokhoz képest az ápolók munkája is sokkal kiegyensúlyozottabb volt. Köszönhetően, az együttműködő orvosoknak, a gyógytornászok, és dietetikusok sokrétű segítségének, és a jól kiépített kórházi rendszernek.

Az első hetekben megdöbbenve tapasztaltam mennyire kíméli az ápolók mindennapjait a fejlett technika is. Egyszerű példaként említhetem az elektromosan emelhető ágyakat, mely nagy segítséget jelent ágyazások

során, valamint azt, hogy nem kell emelniük a mozgásképtelen betegeket, hanem erre kiépített betegemelő szerkezetek állnak rendelkezésre. A nyugodt és kiegyensúlyozott munkaviszony pedig a kiégés megakadályozásában játszik szerepet.

Az Angliában eltöltött három hónap alatt úgy éreztem, van még remény, és jövő az egészségügyben, és van célom, amiért érdemesnek tartom, hogy tanulmányaimat folytassam. Minden ápoló hallgatónak csak ajánlani tudom a külföldi tapasztalatszerzést, és nem csak a nyelvtanulás és idegen kultúra megismerése miatt, hanem az új technika, egy más munkakörnyezetbe való beilleszkedés, és az életre szóló élmény miatt is.

Sajnos április 23.-án a számomra kiszabott három hónap lejárt, és bár a vulkánkitörés miatti nehézségekből adódóan felvetődött annak a lehetősége, hogy busszal kell hazautaznom, hogy „happy end” legyen a mese vége ez is megoldódott Az Oxfordtól vett könnyes búcsú után a gépem szerencsésen landolt Ferihegyen. Haza érkeztem.

És ahogy mondani szokták:” Minden jó, ha jó a vége...”

Képek:

1. Oxford Brookes University
2. John Radcliffe Hospital

Készítette:
Csomor Zsófia
PTE-ETK
Ápoló, III. évf.
ÁBN